

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **H. (G.) K.**, nar. X
st. přísl. X
bytem X
zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7 – Holešovice

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného při vydání potvrzení o oprávněnosti pobytu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobkyně nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně dne 16. 12. 2020 podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 87h odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 1. 8. 2021 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Oprávněnost žádosti žalobkyně dovozovala z toho, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. O této žádosti bylo vedeno řízení č. j. OAM-17433-TP-2020. Dne 7. 7. 2021 podala žalobkyně žádost o vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců a žádost o stanovení termínu k převzetí potvrzení o oprávněnosti pobytu. Ve stejné žádosti současně uplatnila svoje práva vyplývající ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 (dále jen „Směrnice“) a požádala, aby jí žalovaný vydal „osvědčení o podání žádosti o bytovou kartu“ ve smyslu čl. 10/1 Směrnice, sloužící žalobkyni jako povolení k pobytu podle čl. 25 Směrnice, který za povolení k pobytu považuje i „osvědčení o podání žádosti o bytovou kartu rodinného příslušníka občana EU“. Žalovaný žádné z požadovaných osvědčení nevydal, proto žalobkyně podala dne 10. 8. 2021 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Přípisem ze dne 25. 8. 2021, č. j. 17433-19/TP-2020, žalovaný žalobkyni sdělil, že nesplňuje podmínky pro vyznačení osvědčení o oprávněnosti pobytu, proto jí oprávnění neosvědčí. Přípisem ze dne 8. 9. 2021, č. j. MV-130419-3/SO-2021, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců sdělila žalobkyni, že neshledala její návrh na vydání opatření proti nečinnosti důvodným.
2. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá vydání rozsudku, kterým by Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) uložil žalovanému povinnost vydat žalobkyni osvědčení o oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti o trvalý pobyt vízovým štítkem vyznačovaným do cestovního dokladu podle jednotného formátu stanoveného přímo použitelným předpisem EU, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů, a aby soud žalovanému uložil povinnost vydat žalobkyni osvědčení o podání žádosti o bytovou kartu ve smyslu čl. 10/1 Směrnice.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně v podané žalobě popsala výše uvedený skutkový stav a dodala, že je zřejmé, že žalovanému marně uplynula lhůta k vydání potvrzení o oprávněnosti pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců a k vydání osvědčení o podání žádosti podle Směrnice, a že žalobkyně marně uplatnila žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě rekapituloval dosavadní skutkový děj a dodal, že o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu rozhodl rozhodnutím ze dne 4. 10. 2021, č. j. OAM-17433-21/TP-2020, tak, že žádost zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání.

III. Posouzení žaloby

5. Městský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Městský soud žalobu posoudil, přičemž podle

§ 81 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Žaloba není důvodná.

6. Mezi účastníky řízení není spor o výše uvedeném skutkovém stavu věci. Z doloženého správního spisu soud mimo již výše uvedené zjistil, že žádost žalobkyně ze dne 16. 12. 2020 o vydání povolení k trvalému pobytu žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 10. 2021, č. j. OAM-17433-21/TP-2020, zamítl. Z vlastní úřední činnosti soud zjistil (věc vedená u městského soudu pod sp. zn. 3 A 18/2022), že proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně odvolání, o kterém rozhodla Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 12. 1. 2022, č. j. MV-197430-4/SO-2021, tak, že odvolání zamítla a rozhodnutí žalovaného potvrdila. Proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců podala žalobkyně žalobu. Řízení o této žalobě zastavil městský soud usnesením ze dne 5. 5. 2022, č. j. 3 A 18/2022-24. Proti tomuto usnesení žalobkyně nepodala kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu.
7. Smyslem žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je odstranění stavu, kdy správní orgán zůstává nečinný, ačkoli je vzhledem k uplynutí zákonných lhůt povinen vydat či osvědčení. Podstatným je to, zda ke dni rozhodování soudu trvá nečinnost správního orgánu, či naopak zda správní orgán povinnost vydat meritorní rozhodnutí (osvědčení) k tomuto okamžiku splnil nebo již nemá povinnost vydat rozhodnutí (osvědčení). Žaloba na ochranu proti nečinnosti neslouží k tomu, aby se žalobce domohl akademického výroku o tom, že nečinnost tu případně v minulosti byla, ale v době rozhodování soudu již netrvá; taková žaloba musí být zamítnuta (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012-46, č. 3013/2014 Sb. NSS).
8. V posuzované věci je podstatné, zda za dané skutkové situace má žalovaný povinnost vydat potvrzení o oprávněnosti pobytu i poté, co již bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců.
9. Městský soud vycházel z právní úpravy účinné do dne 1. 8. 2021, neboť žalobkyně požádala o povolení k trvalému pobytu dne 16. 12. 2020. Dle přechodných ustanovení zákona č. 274/2021 Sb., kterým byl novelizován v posuzované věci rozhodný § 87y zákona o pobytu cizinců s účinností od 2. 8. 2021, se řízení zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončené dokončí a práva a povinnosti s ním související se posoudí podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 274/2021 Sb.
10. Podle § 87y zákona o pobytu cizinců *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný. [...] Platnost dokladu nebo potvrzení osvědčujícího oprávnění pobývat na území zaniká nabytím právní moci rozhodnutí o žádosti.*
11. Podle přechodných ustanovení čl. II. bod 3. zákona č. 274/2021 Sb. *oprávnění cizince pobývat na území České republiky uvedené v § 87y zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zaniká dnem nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti podané přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
12. I kdyby měl v době podání žaloby žalovaný povinnost vydat požadované osvědčení, z citovaných ustanovení vyplývá, že takové osvědčení by zaniklo nabytím právní moci

rozhodnutí o žádosti. Jak již bylo uvedeno, o žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 10. 2021. O následně podaném odvolání rozhodla Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dne 12. 1. 2022. O žalobě podané proti tomuto rozhodnutí rozhodl městský soud usnesením ze dne 5. 5. 2022, č. j. 3 A 18/2022-24, které nabylo právní moci dne 10. 5. 2022, proti němuž se již žalobkyně nebránila kasační stížností. Právě rozhodující senát sice nemá k dispozici informaci o tom, kdy přesně nabylo právní moci rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, z popsaného je však zřejmé, že právní moci již nabylo (prokazatelně bylo žalobkyni doručeno, jelikož se proti němu bránila podanou žalobou) a toto rozhodnutí o žádosti nebylo zrušeno správními soudy. Z toho důvodu tak žalovaný ke dni vydání tohoto rozsudku již nemá povinnost vydat potvrzení o oprávněnosti pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců. K obdobnému závěru dospěl již i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 8. 2022, č. j. 2 Azs 137/2022-23, kde uvedl, že *„okamžikem nabytí právní moci, tedy dnem 20. 8. 2021, stěžovatel v souladu s § 87y zákona o pobytu cizinců pozbyl oprávnění pobývat na území České republiky. Žalovaný z tohoto důvodu nemohl stěžovateli vydat osvědčení o oprávnění pobývat na území. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil s právním posouzením městského soudu, který žalobu na ochranu proti nečinnosti neshledal důvodnou.“*

13. Městský soud shrnuje, že v době vydání tohoto rozsudku nabylo právní moci rozhodnutí žalovaného o žádosti žalobkyně, ze které odvozovala povinnost žalovaného vydat osvědčení o oprávněnosti pobývat na území. Vzhledem k tomu, že platnost takového osvědčení zaniká právní moci rozhodnutí o žádosti, nemá již žalovaný povinnost vydat dané osvědčení, proto je podaná žaloba na ochranu proti nečinnosti nedůvodná a jako takovou ji soud zamítá.
14. Ze stejného důvodu není důvodný ani požadavek žalobkyně na vydání osvědčení o podání žádosti o pobytovou kartu (srov. rozsudek městského soudu ze dne 16. 5. 2022, č. j. 6 A 102/2021-26, který byl přezkoumán citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 137/2022).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

15. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 81 odst. 3 s. ř. s.
16. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.
17. Městský soud doplňuje, že neposuzoval, zda byla žaloba důvodná v době jejího podání. Tato skutečnost totiž neměla vliv ani na výrok o náhradě nákladů řízení. Z judikatury správních soudů totiž plyne, že odpadne-li po podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu důvod jejího podání např. tím, že správní orgán ukončí svoji nečinnost vydáním rozhodnutí nebo osvědčení, v důsledku čehož je žaloba vzata zpět a řízení zastaveno, má žalobce právo na náhradu nákladů řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2007, č. j. 9 Ans 7/2007-76, či ze dne 27. 4. 2012, č. j. 2 Ans 3/2012-31, nebo usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2003, č. j. 30 Ca 19/2003-15, č. 490/2005 Sb. NSS). Přitom předpokladem pro přiznání náhrady nákladů

řízení je mj. důvodnost podané žaloby, tj. existence žaloby na ochranu proti nečinnosti, se kterou by žalobce byl úspěšný, pokud by nedošlo k jejímu zpětvzetí v důsledku vydání správního rozhodnutí nebo osvědčení po podání žaloby [srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2007, sp. zn. III. ÚS 677/07 (N 179/41 SbNU 371), nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008-62]. Dle městského soudu je možné dané závěry vztáhnout i na nyní posuzovanou věc, kde sice nečinnost žalovaného nebyla odstraněna vydáním žalobkyní požadovaného osvědčení, ale odstraněna byla. Jelikož žalobkyně žalobu zpět nevzala, ačkoli si musela být vědoma vydaného rozhodnutí o její žádosti, o nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30.03.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.